CHƯƠNG 2365

Thần Đế đến rồi?

Tiêu Tri Quân, kẻ đã sống vô số năm, càng hiểu rõ đạo lý này hơn.

Vì vậy, đối với đòn đánh nhằm vào Hạ Nhân, hắn trực tiếp mở ra pháp tướng Thần Hoàng của mình.

Pháp tướng Thần Hoàng cao tới trăm nghìn trượng, trong mắt Hạ Nhân gần như chiếm trọn tầm nhìn của nửa bầu trời.

Một bàn tay khổng lồ không gì sánh nổi từ trên trời giáng xuống.

Bàn tay lớn ấy trong mắt Hạ Nhân càng lúc càng phóng đại, càng lúc càng phóng đại!

Cho đến khi che khuất hư không, khiến Hạ Nhân cảm thấy xung quanh tối om.

Ngẩng đầu nhìn lên, đường nét trên lòng bàn tay khổng lồ hiện rõ mồn một, từng khe rãnh vừa tròn trịa vừa sắc bén.

Đó không phải khe rãnh, mà là những đường vân lòng bàn tay đang không ngừng phóng đại.

Ngay khi bàn tay khổng lồ sắp giáng xuống đỉnh đầu Hạ Nhân, hắn khẽ quát: "Tật..."

Ngay sau đó, thân thể hắn vậy mà phá tan phong tỏa hư không nơi này, trong nháy mắt dịch chuyển ra xa trăm nghìn trượng!

Đã tránh được thì ta còn lo cái quái gì nữa!

Đúng lúc này, bàn tay khổng lồ của Tiêu Tri Quân lại nặng nề ấn xuống mặt đất.

Ngay sau đó, vô tận khói bụi tựa như địa long, lấy mặt đất nơi bị đánh làm trung tâm, cuồn cuộn quét về bốn phương tám hướng.

Cuồng phong dữ dội càn quét khắp nơi, trong nháy mắt san phẳng toàn bộ núi non trong phạm vi trăm vạn dặm!

Mặt đất cuộn trào, dung nham vô tận dưới lòng đất trồi lên!

Trong phạm vi mười vạn dặm, nơi đây đã biến thành một phế tích dung nham.

Núi non biến mất, sông ngòi biến mất, rừng rậm cũng không còn.

Từ ngoài mười vạn dặm cho đến vài trăm vạn dặm, tuy dung nham dưới đất chưa trào lên, nhưng mọi thứ trên mặt đất cũng đều bị cuốn thành bụi phấn.

Sức mạnh một đòn của đại năng đỉnh phong Thần Hoàng cảnh, quả nhiên đáng sợ đến nhường này.

May mà xung quanh đây hàng tỷ tỷ vạn dặm đều là hoang dã vô tận, sinh linh cực kỳ thưa thớt. Nếu không, chỉ riêng nghiệp lực nhân quả do một đòn này tạo ra, Tiêu Tri Quân đã không thể gánh nổi.

"Loài giun dế..." Tiêu Tri Quân nhìn Hạ Nhân đã dịch chuyển ra ngoài phạm vi công kích, lập tức tim đập mạnh, nói: "Ngươi dựa vào đâu mà dám chạy?"

Không cho Hạ Nhân cơ hội lên tiếng, lần này Tiêu Tri Quân hóa chưởng thành chỉ, chọc một ngón tay về phía Hạ Nhân.

Đòn này cũng phong tỏa hư không, giam cầm quy tắc.

Thế nhưng khi ngón tay của hắn sắp chọc trúng Hạ Nhân, thân thể Hạ Nhân lại lóe lên rồi biến mất, dịch chuyển đến một nơi khác.

Công kích của Tiêu Tri Quân nổ tung trong hư không, lần này thậm chí xé toạc hư không thành một khe nứt khổng lồ.

Có điều, khe nứt ấy lại được vuốt phẳng trong chớp mắt.

Lông mày Tiêu Tri Quân giật liên hồi, mơ hồ dâng lên một dự cảm chẳng lành.

"Chết đi..." Lần này hắn lại rút thanh thần kiếm màu vàng kia ra, chém một kiếm về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân liên tục thi triển hai lần Hư Không Tật Động, chạy càng xa hơn.

"Hỏng rồi..." Tiêu Tri Quân đập mạnh lên trán mình: Tên này vậy mà có thần thông như thế.

Thế này chẳng phải đã đứng ở thế bất bại rồi sao? Nếu trong thời gian ngắn không bắt được hắn, đợi đến khi bị người khác phát hiện thì mọi chuyện sẽ xong đời.

Ban đầu hắn định không dùng công kích thần niệm, giữ lại hồn phách nguyên vẹn của tên này để sưu hồn, xem rốt cuộc trên người hắn có bí mật gì. Nhưng xem ra hiện giờ không được nữa rồi.

"Chết đi..." Tiêu Tri Quân lại tung một đòn công kích về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân lần nữa thi triển Hư Không Tật Động rời đi.

Nhưng sau khi đứng vững, thức hải của hắn lập tức hứng chịu một đòn công kích thần niệm.

Kết quả quá rõ ràng: Hạ Nhân hoàn toàn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

"Ngươi..." Tiêu Tri Quân nói: "Thần phù của ngươi chẳng phải đã dùng hết rồi sao?"

Hạ Nhân cười cười: "Dùng hết rồi... Nhưng ta đổi một tấm mới thì không được à?"

Hạ Nhân đứng giữa hư không, ngạo nghễ vẫy tay làm động tác khiêu khích Tiêu Tri Quân.

Lúc này Tiêu Tri Quân có phần ngoài mạnh trong yếu: "Chẳng qua chỉ phô trương thanh thế mà thôi... Ta đoán số lần còn lại của thần phù trên người ngươi chắc chắn không nhiều!"

Lần này, Tiêu Tri Quân trực tiếp dốc một hơi đánh ra ba thanh phi kiếm thần niệm.

Hạ Nhân cũng không né tránh, cứ đứng bất động giữa hư không.

Ba đòn công kích thần niệm đồng loạt đánh vào thức hải của hắn.

"Đáng chết..." Đến lúc này, Tiêu Tri Quân mới hoàn toàn hoảng loạn.

Vừa rồi, một quyền của Hạ Nhân đã khiến hắn vô cùng kinh hãi, cho nên Tiêu Tri Quân chỉ muốn giết hắn càng nhanh càng tốt.

Nhưng hiện giờ phát hiện mình vậy mà không thể đánh chết đối phương, hắn không hoảng mới là lạ.

Dùng đầu gối cũng biết, đợi tên này tiến giai lên Thần Vương cảnh, bản thân hắn và gia tộc của hắn sẽ gặp phải chuyện gì!

Hơn nữa, ngày đó cũng chẳng còn xa.

"Ha ha ha... Thái Hư đạo hữu..." Tiêu Tri Quân lập tức đổi sang vẻ mặt cười ha hả, nói: "Vừa rồi... vừa rồi..."

"Bổn tọa chỉ đùa với ngươi một chút thôi... Ta ta ta..."

"Đùa cái bà nội ngươi!" Hạ Nhân cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp lấy mõ gỗ màu trắng ra, đập mạnh về phía Tiêu Tri Quân.

Một luồng kim quang bay ra, trong chớp mắt đã định trụ Tiêu Tri Quân tại chỗ.

Đối phương không giết được mình, mình cũng không giết được đối phương, vậy thì mau chóng định trụ hắn, giải quyết trận chiến thật nhanh.

Đương nhiên, Hạ Nhân cũng không muốn lãng phí cơ hội sử dụng Kim Thân Độ Hóa lần này.

Chẳng hạn như để Tiêu Tri Quân rời đi, bản thân mình từ từ trưởng thành, sau khi mạnh lên rồi quay lại báo thù, như vậy có thể không lãng phí lần cuối cùng sử dụng [Kim Thân Độ Hóa].

Tiêu Tri Quân hiện giờ đã biết lai lịch của lão tử, trận chiến hôm nay lại để lộ quá nhiều thứ.

Tên này là đệ tử của Thần Đế. Nếu hắn chạy đến trước mặt Đan Đế vạch trần mọi bí mật của ta, kết cục sẽ thế nào chẳng ai biết được, vì vậy chỉ có thể lãng phí lần sử dụng Kim Thân Độ Hóa này!

Thân thể Tiêu Tri Quân bị đóng băng giữa hư không.

Hạ Nhân phất tay, trực tiếp ném hắn vào không gian của Hồng Mông Thiên Châu.

Tiếp theo cứ để Trịnh Đại Xa xử lý là được.

"Phù..." Hạ Nhân nhìn chiếc mõ gỗ màu trắng trong tay, lắc đầu lẩm bẩm: "Hết rồi... thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng cũng hết rồi..."

"Sau này vẫn phải dựa vào chính mình!"

Trong lúc nói, hắn lại kéo Trịnh Hồng Lộc ra khỏi không gian Hồng Mông.

"Cô không sao chứ?" Hạ Nhân quan tâm hỏi nàng.

Trịnh Hồng Lộc nở một nụ cười gượng, nói: "Công tử, ta không sao... Tu vi thụt lùi như thế này thật ra không đáng sợ, chẳng qua chỉ cần tu luyện thêm một thời gian, tu vi sẽ trở lại thôi!"

"Ừm!" Hạ Nhân gật đầu.

Trịnh Hồng Lộc nói không sai. Tu vi suy giảm do thiêu đốt tinh huyết về bản chất là vì bản nguyên bị tổn hao, chỉ cần bổ sung bản nguyên thì sẽ nhanh chóng hồi phục!

"Đi thôi..." hắn nói, "Chúng ta rời khỏi đây trước, mau chóng trở về Thánh Đan thành!"

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Hạ Nhân đột nhiên biến đổi dữ dội.

Hắn cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng.

Cả hắn và Trịnh Hồng Lộc đều bị người ta định trụ giữa hư không.

Ngay cả Hư Không Tật Động cũng không thể sử dụng.

Hạ Nhân hít ngược một hơi lạnh: Xong rồi...